

Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) nævnte et Exempel, og jeg vil slet ikke sige Andet, end at det var ganske godt, taget fra hans Standpunkt. Han jagde nemlig, at naar en Familie forlangte Lægehjælp, og denne maaske kostede en 60—70 Kr., og den saa tillige vilde have 20 Kr.s Hjælp til Underhold, saa burde den have Lægehjælpen frit, og det er ganske vist, at i et saadant enkelt Tilfælde kan man sige, at det vilde være heldigt, om de kunde faae Hjælp til Lægen paa den i Loven nævnte Maade, idet det jo saa rimeligvis ikke vilde vare saa længe, inden de kunde tilbagebetale de andre Penge. Men et saadant Exempel nytter ikke. Man er nødt til at tage hele Principet og Udvalgets Princip har været det, at det kun skal være i det Tilfælde, at Folk ikke i Forveien faar Hjælp til Underhold, at de faae fri Sygehjælp. Jeg kan i det Hele taget henholde mig til, hvad den ærede Ordfører for Fleraltets Udvalg har sagt i sin Almindelighed, og jeg kan ogsaa sige, at nu har jeg i tre Samlinger været med i det Udvalg, og jeg forsikrer de Herrer, at vi have havt de største Vanstieligheder for at komme til et Resultat. Vi have havt saa mange Udvalgs møder, som jeg ikke tror, der er holdt i andre Sager, og jeg er aldeles vis paa, at særdeles Mange af Udvalgets Medlemmer, baade fra Høires og fra Venstres Side, have vist stor Resignation. Jeg maa tilstaa, og jeg siger det ligefrem, at i Tilfælde af, at dette Endringsforslag til § 1 bliver vedtaget, vil jeg stemme mod denne Paragraf, og det er mig ikke muligt Andet end ogsaa at stemme mod den hele Lov. Thi saa er Principet forrykket, og saa maa jeg naturligvis ogsaa gaa tilbage fra de Baand, jeg har paataget mig ved at stemme for § 1. Principet bliver saa fuldstændig brudt. Hvad § 2 angaar, vil jeg ogsaa sige nogle Ord. Der findes jo nemlig et Endringsforslag dertil om, at 5 Aar rettes til 3 Aar. Jeg vil bare bemærke, at Grunden til, at Udvalget har valgt disse 5 Aar, slet ikke er vilkaarlig. Det ligger ganske simpelt deri, at man i Forveien har den Bestemmelse med Hensyn til Egteskab, at naar en Mandsperson i 5 Aar har ernæret sig uden at faae Fattigunderstøttelse, kan han gifte sig, selv om han har faaet Fattigunderstøttelse forinden de 5 Aar; derfor er det meget naturligt, at vi just have valgt dette Tidsrum; thi saa bliver Principet i den nuværende Lovgivning opretholdt. Men jeg maa tillige ogsaa sige en anden Ting, og det er, at jeg er aldeles vis paa, at den overbetiende Del af Kommunalbestyrelserne her i Landet vilde blive i høj

Grad misfornøiede, hvis Forslagets 5 Aar bleve forandrede til 3 Aar. Kommunalbestyrelserne frygte nemlig for, at fattige Folk skulle indgaa letsindige Egteskaber, og saa snart de ere gifte, strax give dem ind under Fattigvæsenet. Det er Noget, der hænder saa overordentlig tidt; at en Mand indgaa et Egteskab og saa enten strax eller et eller saa Aar derefter, naar han har faaet nogle Børn, gaar ind under Fattigvæsenet. Jeg er derfor aldeles vis paa, at Størstedelen af Kommunalbestyrelserne vilde være derimod. Jeg har talt med flere Sogneraadsformænd i min Kreds, og de ere aldeles imod det, saa jeg tror, at de ærede Medlemmer, der ville stemme for de 3 Aar, vilde gjøre Kommunalbestyrelserne her i Landet en meget ringe Tjeneste. Jeg holder derfor paa de 5 Aar og stemmer ogsaa for dem. Hvad iøvrigt de andre Endringsforslag angaar, kan jeg i og for sig ikke have noget saa overordentligt Væsentligt at indvende imod Bestemmelserne i Forslaget til den nye Paragraf foran § 2. Jeg stemmer dog imod dem, fordi jeg tror, at den Slags Reguleringer af, hvorledes Protokollerne og Regnskaberne skulle føres, er Noget, man ikke bør optage i en Lov. Det skal være Gjensind for administrativ Afgjørelse, og det kan saa afgjøres, dels ved at Indenrigsministeriet een Gang for Alle giver en Instruering eller ogsaa ved, at det overlades til Amtsraadene at vedtage en saadan. Det er Noget, der skete, da Landkommunalloven af 1867 kom ud. Da gav Indenrigsministeriet en ganske almindelig Instruering til alle Sogneraad om, hvorledes de skulde forholde sig i alle Tilfælde, navnlig ogsaa med Hensyn til Regnskabsvæsenet. Jeg mener derfor, at det vil være meget mere praktisk at overlade det til Indenrigsministeriet. Det er ogsaa af den Slags Ting, ved hvilke det vil være meget heldigt, om det er muligt en Gang at forandre dem, naar det viser sig, at de ikke ere saa praktisk indrettede som muligt; naar det først er kommet ind i en Lov, er det jo næsten ikke muligt at faae det ud igjen. Jeg tror ogsaa, at det er en Bestemmelse, som Amtsraadene allerbedst kunne tage Bestemmelse om. Det eneste Endringsforslag, jeg ikke har Noget imod, er Endringsforslaget til sidste Stykke af § 2. Der siger jeg ligesom den ærede Ordfører, at det er mig temmelig ligegyldigt, om vi faae det vedtaget. Der staar „Nægtelse af Eftergivelse“ i Stedet for, at der i Loven staar „Beslutning“. Jeg tror, at det, saaledes som det er vedtaget af den ærede Forslagsstiller, er akkurat det Samme, som vi i Udvalget have ment, saa jeg skal ikke have Noget imod, at Para-